

DOSTANEM ŤA!

EVELIN
ČERVIENKOVÁ

ADRIÁN
MÁ
TÁŇU

TÁŇA
MÁ
TIBORA

224

STRÁN O TOM, AKO
ŽIVOT MIEŠA KARTY.
BEZ OHĽADU NA
VAŠ NÁZOR

MARENČIN PT

Pre Karin Beste. Do rodného mesta.

Ako som ti sľúbila, drahá...

Evelin Červienková
DOSTANEM ŤA

MARENČIN PT

Copyright © Evelin Červienková, 2013, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2013, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Layout © Marta Blehová, 2024
1027. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1201-0

Povedala som si, že kričať nebudem. Ani prosiť o pomoc.

Nikoho.

Povedala som si, že vydržím všetku tú bolesť, lebo krik by mi aj tak nepomohol. Nikto ma nepočuje. A ak náhodou počujú, nič s tým neurobia.

Pretože sa boja.

Boja sa rovnako, ak nie ešte viac, ako ja.

Boja sa, že Tibor zaklope aj na ich dvere a potrestá ich záujem o pomoc. Boja sa o svoje deti, psy, autá. Boja sa, že Tibor sa pomstí.

Lebo to on rád.

Pomsta mu robí dobre, vzrušuje ho, naplňuje chorým uspokojením. Usmieva sa pri tom, keď škriabe lak na drahých autách, trhá im späťáky, podpaľuje smetné koše alebo hádže do rieky za mestom túlavé psy a mačky.

Je chorý.

Potrebuje lekára, odbornú pomoc, lieky.

On to vie, lenže liečiť sa odmieta. Odmieta sa vložiť do rúk odborníka, ktorý by mu pomohol a navždy ho zbavil jeho démonickej minulosti.

Pretože práve tá mala za následok jeho aktuálne správanie. Minulosť a s ňou spojené prežitky z neho urobili beštiu, na ktorú sú naše zákony krátke.

Ak ho aj pri niečom chytia, zväčša ho po pár dňoch pustia.

A on sa vráti.

A vyčíňa znova. A znova a znova a znova.

A ja sa stále pýtam, dokedy...?

Vyslovovala som mlčky otázku smerom k bledému plafónu, na ktorý sa upierali moje oči. Rozmýšľala som, či by som nemala tento rok konečne vymaľovať.

Plafón zdobil nepekný hnedý flak ako odkaz na minuloročnú prietrž mračien, pri ktorej nám strhlo časť strechy a podkrovie zaliali litre dažďovej vody.

Budem si musieť zavolať nejakých majstrov, sama to nezvládnem. V živote som v ruke nedržala maliarsky valček.

Nikdy som nemusela, pretože o takéto veci sa u nás staral Tibor.

Odkedy však prešiel skľučujúcou premenou, sral na to.

Lebo on sral na všetko.

Ni v našom spoločnom dome nerobil.

Nepohol prstom. Chodil sa sem už len vyspať z opice, najesť nedeľnej slepačej polievky a milovať sa so mnou.

Proti mojej vôli.

Zo začiatku som sa mu bránila. Kopala som, kričala, prosila, vyhrážala sa. Nadávala, preklínala ho, žobronila so slzami v očiach.

Kričala som o pomoc, utekala pred ním, zamykala sa v kúpeľni.

Všetko zbytočne.

Zakaždým si ma našiel, vytiahol za vlasy do postele, doprostred obývačky, na kuchynský stôl.

Podľa toho, kam som sa práve ukryla.

Bez opýtania, záujmu a akéhokoľvek citu sa na mňa vyteperil, stiahol mi všetko, čo som mala na sebe, a tvrdo do mňa vníkol.

Nasilu. Bolo mu jedno, že plačem a telom mi prechádza jeden kľč bolesti za druhým.

Mala som pocit, akoby ho to ešte viac štartovalo a dopovalo do jeho tela novú dávku pomstychtivosti.

Nerozumela som, prečo sa musí vybíjať práve na mne.

Po čase mi to začalo byť jedno.

Tibor obrátil môj život naruby, z každej strany.

Zažila som s ním raj i peklo. Mám krásne i hrôzostrašné spomienky na život s ním.

Najradšej by som si však nepamätala nič. Zaspať, zabudnúť a zobudiť sa s čistým štítom, ako nový človek, ako nepopísaný list papiera.

Po ničom inom netúžim.

Nechcem predsa až tak veľa...

* * *

„Táňa, nevidela si kľúče od auta?“

„Nevidela,“ kľáčala som nad záhonom mrkvy v našej mini záhradke a starostlivo ju preberala od buriny.

„Kde v zadku zase sú?!“

„Jedine tam, kde si ich nechal.“

„To si ako myslela? Akože ja som ich stratil?“ otočil sa mojím smerom.

„Nie. Ale ty si včera prišiel večer autom. Ja som ich ani nemala v rukách.“

Tibor podišiel bližšie ku mne. „Tak sa láskavo postav a pomôž mi ich hľadať, ponáhľam sa do mesta.“

„Vidíš, čo robím. Pozri sa na vešiak na chodbe, alebo na poličku, kam si dávame poštu.“

„Tam nie sú! Už som ich tam hľadal!“

„Vrecká si si pozrel?“

„Krista, Táňa!“ zdrapil ma za lakeť a prudko postavil. Oči nám zastali na rovnakej úrovni.

Moje boli plné strachu a zaskočenia. Takéhoto som ho ešte nezažila.

Jeho oči boli plné hnevu. Nefalšovaného. „Nerob zo mňa dementa, jasné? A nájdi mi tie kľúče!“

Pustila som malú lopatku, nechala ju dopadnúť spolu s pracovnými rukavicami na suchú hlinu a išla som mu hľadať tie sprosté kľúče.

Aj som ich našla. V zapaľovaní auta.

„Určite si ich tam naschvál vopchala.“

„Prečo by som to robila?“

„Aby si ma nasrala. Uhni,“ zakričal, naštartoval a vy-
cúval z garáže. Zadnými kolesami prešiel po mrkvovom
záhone a cez otvorenú bránu sa mi stratil z dohľadu.

Ešte som celkom nechápala, čo presne sa deje. Čo je
za jeho zmenou správania. Kam sa stratil môj večne ve-
selý, dobre naladený a nič neriešiaci Tibor? Kde je ten
muž, ktorý na mňa nikdy nezdvihol hlas, nieto ešte ru-
ku? Kde je ten, ktorý mi vždy pomáhal a mal ma rád?

Kde je?

Otočila som sa k mrkve, no keď som videla, v akom
zdevastovanom stave sa nachádza, prešla ma chuť veno-
vať sa jej.

Nech si zarastie tou prašivou burinou hoc aj celá!
Sadla som si do prúteného kresla, ktoré som ukoristila
v jesennom výpredaji pred rokom a zadívala sa do diaľ-
ky.

S Tiborom sme pred tromi rokmi kúpili starý opuste-
ný dom na konci dediny a postupne ho prerábali.

Ako nám to čas a financie dovoľovali. Do mesta sme
to mali desať minút autom, najbližší susedia boli dosť
ďaleko na to, aby sme si užívali dostatočné súkromie.

Vtedy mi to vyhovovalo. Teraz vadilo. Bola som tu
úplne sama. Tibor sa zviezol do mesta a na mňa zvysoka
kašľal.

Schytila som zo záhradného stolčeka mobil a vytočila
Adriánovo číslo.

„Ahoj, Tánička.“

„Aďo, môžeme sa večer stretnúť?“

„Dnes nie. Mám službu. Ćo sa zase stalo?“

„Tiborovi už úplne šibe. Dnes na mňa nahučal pre posraté kľúče od auta. Už to dlhšie nevydržím,“ vzdychla som si.

„Musíš. Kvôli nemu. Rozchod by mu mohol úplne prepínať ističe.“

„On ich má už teraz všetky vyskratované,“ oponovala som.

„Zajtra môžeme skočiť na obed. Chceš?“

„Ešte ti dám vedieť, uvidím, ako bude na tom Tibor.“

„Dobre, tak sa zatiaľ maj.“

Zrušila som hovor a s povzdychom zložila hlavu do dlaní. Neviem, dokedy ešte takto dokážem fungovať.

Dokedy zvládnem ovládať samu seba a čeliť strachu, ktorý mi deň čo deň zalieza hlbšie pod kožu.

Dlho to asi nebude.

Tibor sa vrátil neskoro večer. Zvláštne pokojný, mlčky a s úsmevom na tvári. Kombinácia, ktorá bola u neho príšerne výnimočná.

Zvlášť v poslednom čase.

Mala som na jazyku otázku aj výčitku, kde doteraz trčal, ale radšej som si do neho zahryzla.

Aby mi ho náhodou medzi zuby nezarazil on. Vyzul sa, kľúče od auta, pre ktoré ma ráno takmer prevalcoval svojím sedanom, zavesil na háčik pri zrkadle.

Usmial sa na mňa a zamával mi.

Sedela som pri okne, za ktorým sa dávno zotmelo a v korune jabloní na našej záhrade sa usadili netopiere.

Jemne som nadvihla kútiky úst a odmávala mu. Opatrne, aby to nevyzeralo silene a prehnane, ale ani ignorantsky.

Prešiel do kuchyne, z chladničky vybral pivo, otvoril ho a nechal postavené na linke.

Ako vždy, keď sa vrátil zo svojho výletu.

Vyzliekol sa a len v trenkách sa popri mne prešmykol do kúpeľne.

Chvíľu som počkala.

Voda tiekla prúdom a nevyzerala, že by tak skoro mala prestať. Prešla som potichu z obývačky k pootvoreným kúpeľňovým dverám a nakukla dnu cez úzku štrbinu.

Tiborov vyšportovaný chrbát mi zacláňal v dokonalom výhlade, no v odraze zrkadla, ktoré viselo rovno pred ním, som videla, ako sústredene si drhol ruky. Stekala mu z nich voda zmiešaná s krvou a po snehobielym umývadle kreslila ružové vzory, kým sa nadobro nestratila v odtoku, kde sa zmiesila s ešte väčšou špinou.

Zakryla som si ústa dlaňami. Nesmela som vykriknúť a prezradiť sa.

To by mohol byť aj môj koniec a moja krv Rh pozitív by tiež mohla vytvoriť mozaiku čiar na bielej keramike.

Silno som pritlačila viečka jedno o druhé a pýtala sa vyšších síl, prečo znova dopustili, aby to Tíbor urobil.

Kto to bol dnes? Kto bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste? Kto ho nasral?

Potichu som sa vrátila do kresla pri okne a vzala do roztrasených rúk rozčítanú knihu.

Nesústredila som sa na dej. Len som hľadela na pís-menká a dúfala, že v tej kúpeľni ostane ešte aspoň hodi-nu a ja nebudem musieť čeliť spoločnej konverzácii.

Neostal.

S úsmevom na tvári a fľašou piva v ruke sa usadil pred televízor a zapol si správy.

Cítala som na sebe jeho pohľad. Vedela som, že ma pozoruje a čaká na najmenší náznak, reč tela, pohľad alebo pohyb, ktorým by som dala najavo, že som ho znova odhalila.

Dnes som nič najavo nedala. Donútila som sa klzáť očami po texte a pôsobiť prirodzene. Tak prirodzene, ako mi to dovoľovali myšlienky, v ktorých som mala ob-raz krvavých potôčikov.

„Čo dobré čítaš?“ nabúral mi myšlienky a logol si z piva.

Nebadane mnou myklo. Kniha sa mi roztriasla v ru-kách. „Vlastne už nič. Nebaví ma to. Nevieam,“ vstala som a položila knihu na stôl, „asi som pri výbere šliapla vedľa,“ donútila som sa vyčariť úsmev.

„Ty? Knihomol' najvyššieho stupňa?“ zasmial sa a vyzeral naozaj úprimne pobavený.

Už dávno tak nevyzeral. Len ja som však vedela, že je za tým dokonalý výcvik a opantávajúci účinok liekov, ktoré do seba hádzal.

Lebo musel.

Keby si každé ráno a večer nezapil dve tabletky dúškom vody, nedokázal by existovať.

Tu, so mnou, vôbec. Nefungoval by v dnešnom svete. Bol by hrozbou. Najväčšmi sám pre seba.

Len som nad jeho otázkou mykla plecom a radšej som odišla do kuchyne. Oprela som sa o drez a zhlboka dýchala.

Hlava sa mi začínala točiť, znova sa ma snažil zmocniť strach. Pred očami som mala obrazy muža, ktorého pred rokmi dobil na autobusovej zastávke. Aj ženy, ktorá do neho na križovatke nabúrала a on jej v amoku obúchal hlavu o volant. Aj jeho otca, ktorý nesúhlasil so zmenou závetu a prepisom rodičovského domu. Tibor na oplátku ten dom podpálil. S otcom zamknutým vo vnútri.

Aj vtedy si z rúk umýval krv a tá stekala naším novým umývadlom a putovala do dedinskej kanalizácie.

Aj vtedy som sa triasla, bála sa o seba a pýtala sa samej seba, prečo s ním vlastne som? Prečo sa jednoducho nezbalím a neodídem preč? Niekam ďaleko, kde ma nikdy nenájde?

Odpoveď bola až desivo jednoduchá.
Pretože odchod by bol mojím koncom.
Definitívnym.

„Skočím do obchodu, hneď som späť,“ zakričala som na Tibora. Sedel v záhradnom kresle a opaľoval sa. Spokojne si podriemkaval a mňa, stojacu na schodoch pred dverami, ani neregistroval.

Auto bolo od večera na dvore. Nenašiel sa nik, kto by ho zaparkoval do garáže. Prešla som popri ňom a na kapote a prednej maske som si všimla krvavé kvapky.

Preboha! Len to nie!

„Zrazil som srnu. Keď som sa vracal včera domov,“ ozval sa za mnou ľadový hlas.

Preľaknuto som sa obrátila a stála tvárou v tvár tej Tiborovej, od slnka už sčervenenej tvári.

„Umyjem to. Neboj sa, neostane tam ani stopa,“ pohladil ma palcom po líci a na čelo mi vtisol bozk.

Len som prikývla a vybehla z dvora.

Kráčala som rýchlo dole kopcom a zastavila sa až pri kostole. Zadýchaná som si sadla na lavičku a odhrnula si vlasy zo spoteného čela.

„Pane Bože, dokedy toto ešte potrvá?“ šepľala som smerom ku kostolu. „Ja to s ním už dlhšie nevydržím. Pomôž mi, prosím.“

Cítila som slzy, ktoré sa mi rozkotúľali dole lícami. Naozaj som už nemala viacej síl.

Fyzických ani psychických.

Telo to už vzdávalo. Nechcelo sa viac nechať uchlá-
choliť myšlienkou, že „to bude dobré!“

Utrela som si slzy a z vrečka vylovila mobil. Vy-
točila som Adriánovo číslo.

Dlho to zvonilo, kým konečne zdvihol.

„Táňa, som na výjazde. Niečo súrne?“

„Nič... len Tibor... včera...“

„Zavolám ti o chvíľu. Musím končiť,“ zrušil hovor.

„Fajn. Ja počkám,“ dodala som do nemého slúchadla
a vykročila smerom k obchodu.

Nahádzala som do košíka všetko, čo som mala napí-
sané v mobile. Dávno som nechodila na nákup so zdra-
pom papiera.

Moderná technika pokročila. Aj nákupné zoznamy sa
stále modernizujú a aktualizujú.

„Tánička, ahoj.“

Otočila som sa za milým hlasom. Pani Benková sa na
mňa usmievala spoza pultu so salámami a inými mäso-
vými dobrotami.

„Dobrý, teta,“ vrátila som jej úsmev a na chvíľu sa
pristavila.

Táto milá dáma v rokoch ma už nejednenkrát schovala
vo svojom malom drevenom domci, keď som uprostred
noci ušla pre Tiborom a ponevierala sa po dedine stra-
chom bez seba.

„Ako sa máš?“

„Čo vám budem hovoriť,“ mávla som rukou.

Úsmev jej zmizol z tváre, zreničky sa zúžili. „Čo ti zase...?“

„Nič, nič,“ skočila som jej rýchlo do reči. „Ale večer sa vrátil celý krvavý, auto vyzerá tiež hrôzostrašne a tvrdí mi, že zrazil srnu.“

„Tánička, srnu? Teraz, uprostred leta? Somarina,“ zamračila sa. „Srny sú teraz hlboko v lese, nie popri ceste, ako je to v zime.“

Siahla po kuracej šunke a začala mi z nej na stroji ukrajsť pár plátkov. Vedela, že ju zbožňujem, najviac na rožku s maslom.

„Tiež mi to napadlo. Ale nemôžem sa opýtať, veď viete.“

„Viem, viem.“ Precízne zabalila šunku do bieleho papiera a podala mi ju.

Vďačne som sa usmiala.

Ona na mňa tiež. „Neboj sa, moja. A keby niečo, vieš, kde ma nájdeš,“ žmurkla na mňa, popravila si neforemnú sieťovanú čiapku a otočila sa mi chrbtom.

Na dnes naša debata skončila.

Zastavila som sa ešte pri regáloch s ovocím a nabrala si zopár skvelo vyzerajúcich jahôd.

Nám sa tento rok na záhrade akosi neurodili. Bolo ich len zopár a aj tie stáli chuťovo za prd.

Keď som sa vracala tichou ulicou k nášmu domu, Adrián zavolať naspäť.

„Prepáč. Bol som mimo.“

„Niečo vážne?“ zaujímala som sa.

Adrián si vzdychol. „Žena. Okolo tridsiatky. Znásilnená a hodená cez plot do areálu miestneho autobazáru. Do parády ju vzal strážny pes, takže z nej toho veľa neostalo.“

„No zbohom.“

„Prečo ti to vlastne hovorím? Čo si хочela?“

„Vlastne nič dôležité.“

„Hovorila si niečo o Tiborovi.“

„Nie, nie. To sa ti asi zdalo,“ zatĺkala som. Dostala som strach, že žena, ktorú bol Adrián ako kriminálny vyšetrovateľ práve obhliadnuť, má niečo spoločné s Tiborom.

„Platí ten dnešný obed?“ spýtal sa.

„Zatiaľ to vyzerá, že platí. Tibor dnes nejde do práce.“

„A kedy do nej vlastne chodí?“

„Aj to je pravda,“ priznala som.

Faktom bolo, že posledného pol roka chodil Tibor do roboty veľmi sporadicky.

Ako realitný maklér to mal celkom dosť na saláme. Spoliehal sa na mňa a môj príjem.

Okrem práce v miestnej potravinárskej firme, kde som robila účtovníčku a rozpočtárku výroby, som písala články pre náš regionálny týždenník.

Zrátané a podčiarknuté, vyžili sme. Síce nie na vysokej nohe, ale vyžili.

„Môžem ťa čakať o jednej v našej reštike,“ navrhol Adrián.

„Ak Tibor stihol umyť auto, prídem.“

„Dobre. A spomeň si, čo si mi chcela povedať o Tiborovi, zaujíma ma to.“

„Pokúsím sa. Ale to vieš, moja pamäť,“ zasmiala som sa a snažila sa nahodiť bezstarostný tón.

„Na to ti tak skočím, Táni,“ vzdychol si Adrián na druhej strane a položil.

Strčila som mobil do vrečka a prehodila si tašky do oboch rúk. Toto vláčenie sa s igelitkami mi pomáhalo udržiavať sa vo forme a mať pekné paže.

Aspoň niečo.

„Autíčko je ako nové,“ vítal ma Tibor so špongiou v ruke. Bol bez trička, len v kraťasoch a snečných okuliaroch. Penu mal ešte aj za ušami a vyzeral chutne.

Slnko bezstarostne svietilo, vtáky si štebotali ako šialené a ja som dostala šialenú chuť na svojho muža.

Po dlhom čase.

Samu ma to prekvapilo, pretože sme sa nemilovali ani nepamätám.

Tibor sa buď stále kdesi potuloval a vracal sa unavený, alebo zaspával pred televízorom s pivom v ruke a o romantike nebolo ani reči, alebo si našiel inú výhovorku.

Keď už konečne chcel, osprchoval sa, oholil, pripravil romantickú večeru a navodil atmosféru, nechcela alebo nemohla som ja.

Pre zmenu.

Preto ma tento náhly popud môjho tela prekvapil. Ale nebránila som sa mu.

Túžila som po ňom.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Tibor a hodil špongiu do vedra, ktoré stálo vedľa auta.

Všimol si to? Je to na mne také očividné? Som naozaj tak ľahko čitateľná?

„Mám chuť,“ odpovedala som pravdivo.

„Si hladná?“

„Hej.“

„Tak si niečo sprav,“ odvrkol a otočil sa mi chrbtom.

Zložila som tašky na zem a odzadu ho objala.

„Čo robíš?“

„Mám chuť na teba,“ šepkala som mu do ucha. Aby som mu naň vôbec dočiahla, musela som sa postaviť na špičky. „Sprav mi to.“

„Táňa!“ Tibor sa mi otočil tvárou a šokovane na mňa pozeral. „Čo to hovoríš?“

„Že chcem sex,“ šepala som.

Zjavne som ho svojou požiadavkou zaskočila. Nič nehovoril, len na mňa mlčky pozeral.

No niečo v jeho očiach sa zmenilo.

Nabrali taký iný lesk.

Privinula som sa k nemu a škrabkala ho po holej hrudi. Naskakovali mu pri tom zimomriavky a začal sa chvieť.

„Táňa.“

„Áno, Tiborko?“

Prehltol. Moja ruka zašla nižšie a stratila sa v jeho kraťasoch. Privrel oči a slastne zamraučal.

Stvrdol v okamihu. Viac nebolo treba. Ani jemu, ani mne.

Vytrhol mi ruku zo svojho rozkroku, zdrapil ma za rameno viac, ako bolo vhodné a vliekol ma do domu.

Sotil ma na manželskú posteľ a zvliekol zo mňa všetko oblečenie.

Jedným a rýchlym pohybom. Razom som pred ním ležala nahá a nadržaná.

Tak to povedal Tibor. Vtedy.

„Si rajcovne nadržaná, Táňa!“

Presne tak som sa aj cítila a nenechala som ho už dlhšie okolo toho kecať. Stiahla som ho na seba a dovolila mu všetko to, o čom muži po nociach snívajú, a čo im ich ženy málokedy doprajú.

Krátko po jednej som dorazila do reštaurácie Hviezda, kde ma už čakal Adrián.

„Prepáč, meškám,“ sadla som si oproti nemu a ovievala sa nápojovým lístkom.

Vonku bolo opäť neuveriteľne horúco a ja som bola po skvelom sexe rozpálená ešte o čosi viac.

Adrián zdvihol zrak od rozčítaných novín a vypúľil na mňa svoje modré očiská.

„Čo sa ti stalo?“

„Prečo?“ opýtala som sa zarazene a šmátrala som v kabelke, snažiac sa nájsť malé kozmetické zrkadielko.

„Vyzeráš tak... inak.“

„To je ako, inak?“ obzerala som si odraz tváre v zrkadielku, no nič iné som na sebe nebadala.

Rovnaký krycí púder, rovnaké hnedé očné tiene, rovnaká čierna linka.

„Neviem. Tak sviežo a spokojne. Ako vyzerajú moje ženy po dobrom sexe,“ zložil noviny a položil ich vedľa seba.

„Tvoje ženy? To ich chodíš špehovať? Nehanbíš sa?“

Rozosmial sa. „Táňa, Táňa. Bod pre teba. Ale ja ti to vrátim,“ zamával na čašníka.

Adrián bol skvelý človek. Napriek svojej práci sa veľa smial, podrýpal, mal rád život, ženy, zábavu a kvalitné cestoviny.

Na akýkoľvek spôsob.

„Dám si špenátové ravioli, s parmezánom a kvapkou olivového oleja,“ nadiktoval čašníkovi a nenechal svojej povesti cestovinového milovníka nič dlžný.

„Mne to isté,“ usmiala som sa. „Dôverujem tvojmu výberu,“ dodala som, keď sme s Adriánom osameli.

„Dobre robíš. Tak, čo to bol ráno za telefonát? Čo Tibor urobil tentokrát?“

Zamračila som sa. Hnevalo ma, že mi pokazil náladu a znova sa musel vracáť k Tiborovej temnejšej stránke.

„Nič. Zrazil včera srnu.“

Adrián nadvihol obočie a čakal na pokračovanie.

„Prišiel domov celý krvavý.“

„Celý? Ako celý?“

„Celý nie, prehánam. Len ruky. Asi ako ju odpratával z cesty, ja neviem,“ pohrávala som sa s príborom. „Aj auto bolo zasraté od krvi.“

Adrián sa nahol bližšie ku mne. „Táni, kedy sa vrátil domov?“

„Okolo desiatej, neviem presne. Prečo?“

„A kde zrazil tú srnu, to vieš?“

Zamietavo som pokrútila hlavou. „Prečo ťa to zaujíma?“

Adrián sa znova oprel a založil si ruky na hrudi. „Lebo neviem nič o zrazenej srne. Nikde tu na okolí sa nič také nestalo.“

„Možno to len nenahlásil. Nerob z toho vedu.“

„Veď nerobím. Si tu autom?“

Prikývla som.

„Môžem si ho ísť obzrieť?“

„Do čerta, Aďo! O čo ti ide?“

Bez slova sa postavil a nechal ma sedieť za stolom úplne samú. Čašník nám práve doniesol obed. Položil predo mňa plný tanier cestovín, ktoré mi okamžite pošteklili chuťové poháriky.

Dnes som ešte v žalúdku okrem kávy nemala nič.

Cez veľké okno som sledovala Aďa, ako chodí okolo môjho auta a sústredene si ho prezerá.

„Umyté. Myslel som si,“ skonštatoval, keď si opäť sadol oproti mne a tiež sa pustil do cestovín.

„Hovorila som ti, že bolo zasraté. Nemohla som ísť na takom do mesta.“

„Umýval ho on?“

„Hej. Dnes ráno. A daj mi s tým už konečne pokoj,“ zúrivo som napichla raviolu na vidličku a hodila si ju do úst.

„Nezdá sa mi to. Nezdá,“ capol dlaňou po stole.

„Prestaň! Radšej mi povedz, čo máš nové.“

„Teraz mám plnú hlavu tvojho muža. Neverím historke o srnke.“

„A už mám toho dosť!“ buchla som po stole aj ja. „Ak to ešte raz spomenieš, vstanem a odchádzam.“

„Veď si ešte nedojedla.“

„Vykydám ti to na hlavu, ak neprestaneš hovoriť o Tiborovi!“

„Fajn. Ale myslieť na to neprestanem,“ sklonil sa nižšie nad tanier.

„Máš nejakú novú ženu?“ snažila som sa zmeniť tému.

„Nie. S Evou som sa rozišiel pred týždňom.“

„Dôvod?“

„Škoda reči.“

„Zaujímá ma to.“

„Začala priveľa očakávať.“

„Akože od teba?“

„Akože od vzťahu. Stále chcela niekam chodiť, niečo organizovať, s niekým sa stretávať, zoznamovať ma s rodičmi.“

„Ešteže si stihol zdupkať skôr, ako ťa predstavila mamičke,“ rozosmiala som sa.

„Bavíš sa?“

„Uhm. Skvele.“

„Pekne som jej vysvetlil, že ja na niečo také nemám ani chuť, ani čas. Pri mojej robote som rád, keď si môžem doma vyložiť nohy a pozrieť dobrý film.“

„Myslela som, že sleduješ Krimi noviny.“

„Ja sa ich nasledujem dosť aj naživo. Nepotrebujem sa na tie všetky zverstvá pozeráť ešte aj doma.“

„To máš pravdu. Takže Evka je už minulosť?“

„Vďakabohu.“

„A nejaká nová?“

„Táňa, som rozídený len týždeň. Zase taký kurevník nie som,“ zazrel po mne a dojedol posledné cestovinové sústo.

„Lenže ty máš stále v zálohe nejakú ženu, mi nevrav, že nie.“

„Predstav si, výnimočne teraz naozaj nijakú v zálohe nemám.“

„A ty si čo, chorý? Máš nejaký vírus?“

„Rýpeš?“

„Nie, len sa mi zdá vysoko nepravdepodobné, že ty,“ ukázala som na neho prstom, „si single. Totálne single, že nemáš žiadnu ženu. Minimálne vo výhľade.“

„Možno sa nejaká v mojom zornom poli čoskoro ukáže,“ žmurkol na mňa.

„Chystáš sa na lov?“

„Ja som na love neustále, Tánička moja,“ zaškeril sa na mňa.

Úsmev som mu vrátila. A potom našu pohodu narušilo zvonenie mobilu.

„Prepáč,“ ospravedlnila som sa a hovor prijala.

„Kde si, Táňa?“ zahrmel Tibor.

„Na obede s Adriánom. O chvíľu budem doma.“

„Tak si láskavo pohni.“

„Čo sa stalo?“

„Potrebujem auto.“

„Ideš niekam?“

„Nestaraj sa!“ vyštekol po mne a v telefóne stíchlo.

„Problém?“ opýtal sa Adrián.

„Hm. To je divné,“ strčila som mobil do kabely a hodila pred Adriána päťeurovku. „Budem musieť ísť. Tibor potrebuje auto.“

„Nepovedal načo?“

„Nepovedal!“ vyštekla som jedovito, lebo ma tými svojimi dookola sa opakujúcimi otázkami ohľadom nášho auta vytácal.

„Nerozčuľuj sa hneď.“

„Tak ma nenasieraj!“ nasadila som si slnečné okuliare, dopila chladenú minerálku a bez ďalších slov odišla.

„To ti trvalo. Daj to sem,“ privítal ma na dvore Tibor, vytrhol mi z rúk kľúče od auta a splašene pobehoval okolo mňa. „Musím odísť. Za klientom. Vrátim sa. Ale... neviem kedy. Čau,“ mávol rukou, sadol do auta a so spustenými oknami odfrčal nevedno kam.

„Ahoj,“ dodala som sama pre seba.

Zavrela som za ním kovanú bránu a utiahla sa do tieňa a chladu nášho kamenného domčeka. V lete som ho obzvlášť zbožňovala. V zime nenávidela.

Bol postavený z ťažkých kameňov, ktoré boli stále chladné a vlhké.

V lete vykúpenie z vonkajšieho pekla.

V zime peklo aj vo vnútri, často väčšia zima ako vonku. Vykúriť tieto balvany nám dávalo každoročne zabráť. Keď sa však teplo z krbu a radiátorov dostalo do každej špáry, kamenné steny ho viac nepustili a ako-tak ho v sebe udržiavali.

Spravila som si citronádu a zapla počítač.

Bolo načase povenovať sa aj práci. Týždenník nášho regiónu vychádza pravidelne každý štvrtok a mňa začínali pomaly tlačiť termíny odovzdania článkov.

Prihlásila som sa do mailovej schránky, otvorila všetky potrebné súbory a pustila sa do ťukania. Zamestnala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dostanem ťa!.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.